

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0972 van 19 april 2016
in de zaak 1011/0590/A/5/0534

In zake: de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Vlaams-Brabant

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Stijn BUTENAERTS
kantoor houdende te 1080 Brussel, Leopold II laan 180
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Dany SOCQUET
kantoor houdende te 3080 Tervuren, Merenstraat 28
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

■■■■■
bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Amelia VANGRONSVELD
kantoor houdende te 3000 Leuven, Naamsestraat 165
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 22 februari 2011, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 23 december 2010.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen de partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad ■■■■■ van 20 augustus 2010 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen de partij een verkavelingsvergunning verleend onder voorwaarden voor het verkavelen van een perceel grond.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te ■■■■■ en met als kadastrale omschrijving ■■■■■.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomenende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 16 september 2014, waar de vordering tot vernietiging in dezelfde staat in voortzetting werd gesteld naar de openbare zitting van 14 oktober 2014 teneinde partijen toe te laten om standpunt in te nemen met betrekking tot de opgelegde sociale last die onwettig zou zijn ingevolge de arresten van het Grondwettelijk Hof van 7 november 2013. Op de openbare terechtzitting van 14 oktober 2014 werd de vordering tot vernietiging behandeld en werd de zaak in beraad genomen.

Bij beschikking van 2 februari 2016 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen het beroep vervolgens toegewezen aan de vijfde kamer.

Bij tussenarrest van 8 februari 2016 heeft de voorzitter van de vijfde kamer de debatten heropend teneinde de behandeling van het beroep *ab initio* te hernemen voor de anders samengestelde kamer.

De partijen zijn opgeroepen om opnieuw te verschijnen voor de openbare zitting van 1 maart 2016.

Kamervoorzitter Pieter Jan VERVOORT heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Barbara SPELEERS die *loco* advocaat Stijn BUTENAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Dany SOCQUET die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Kirsten VANDERLEIDEN die *loco* advocaat Amelia VANGRONSVELD verschijnt voor de tussenkomenende partij, zijn gehoord.

De zaak werd in voortzetting gesteld naar de openbare zitting van 5 april 2016 teneinde de partijen toe te laten om schriftelijk standpunt in te nemen met betrekking tot de ambtshalve opgeworpen exceptie van ontstentenis van belang bij het enig middel.

De partijen zijn schriftelijk verschenen op de openbare zitting van 5 april 2016.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

■■■■■ verzoekt met een aangetekende brief van 24 maart 2011 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 28 april 2010 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de tussenkomende partij beschouwd kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

Op 23 maart 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de heer [REDACTED], in zijn hoedanigheid van landmeter-expert, gevolmachtigd door de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad [REDACTED] een aanvraag in voor een verkavelingsvergunning voor “het verkavelen van 2 percelen grond in 6 loten”.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan ‘Leuven’, gelegen in woongebied.

De percelen zijn eveneens gelegen binnen de grenzen van het op 28 december 1972 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr. HO6, ‘Waversebaan’, meer bepaald in een zone voor open bebouwing. Het perceel is niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

De aanvraag werd niet openbaar gemaakt.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 3 mei 2010 een gunstig advies uit maar heeft het compensatievoorstel gewijzigd.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent een gunstig advies met voorwaarden.

De dienst waterlopen van de provincie Vlaams-Brabant brengt op 31 maart 2010 een gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad [REDACTED] verleent op 20 augustus 2010 een verkavelingsvergunning aan de tussenkomende partij. Aan de vergunning wordt een sociale last en een last inzake bescheiden woonaanbod verbonden. Het college motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Aan de verkaveling is overeenkomstig het decreet betreffende het grond- en pandenbeleid artikel 4.1.8 §1, de verkaveling is groter dan 0.5 ha, een last van een sociaal woonaanbod van 10% van het aantal te verwezenlijken kavels gekoppeld. Ook dient, overeenkomstig artikel 4.2.1. §1, 20% van het aantal te verwezenlijken kavels, gerealiseerd te worden overeenkomstig de bepalingen van een bescheiden woonaanbod. Er is dus 1 kavel voor het sociaal woonaanbod en 2 kavels voor het bescheiden woonaanbod vereist.

... ”

De tussenkomende partij tekent tegen deze beslissing op 23 september 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 2 december 2010 om dit beroep niet in te willigen en de verkavelingsvergunning te weigeren op grond van de volgende beoordeling:

“ ...

6. De aanvrager komt in beroep wegens de voorwaarde die door de stad werd opgelegd aangaande het voor te bestemmen deel van de kavels voor het sociaal woningaanbod en voor het bescheiden woningaanbod, in toepassing van het decreet grond- en pandenbeleid. In de bijlage IIa bij de verkavelingsvergunning wordt gesteld dat 10% van de kavels voor het sociaal woonaanbod dienen bestemd te worden (art. 4.1.8.-normen, artikel 4.1.17-uitvoeringswijzen en 4.1.19-bijdrageregeling van het DBPB), zijnde 1 kavel van de 6. Verder zou 20% van de kavels voor het bescheiden woningaanbod dienen bestemd te worden (art. 4.2.1.-normen, 4.2.6, 4.2.7. en 4.2.8.-lasten van het DGPB), zijnde 2 kavels van de 6.

De beroeper stelt dat de bepaling van art. 4.2.1 niet uitdrukkelijk stelt dat 20% op het aantal kavels slaat, en bv. ook op de oppervlakte van de verkaveling zou kunnen slaan. Het art. 4.2.1. vermeldt inderdaad 20% van het 'woonaanbod', waarbij niet duidelijk is wat hiermee bedoeld wordt. Hier kan gesteld worden dat het aandeel in het totaal te realiseren woningen bedoeld wordt. Op 6 woningen levert 20% 1.2 woningen op. Hierbij is geen enkele bepaling opgenomen aangaande afrondingen, het artikel stelt ook dat het bescheiden woonaanbod gelijk moet zijn aan deze 20% en legt geen marges naar boven of onder vast, zodat dit problemen geeft voor elk aantal kavels of woningen die geen veelvoud van 5 is. Gezien 1.2 kavels of 1.2 woningen geen realiteitswaarde hebben kan dus enkel afgerond worden naar een geheel getal. Als er geen regel is die bepaalt dat naar boven dient worden afgerond, kan enkel naar het meest nabije geheel getal afgerond worden, zijnde 1.

(...)

Samengevat kan gesteld worden dat de stad in grote lijnen een correcte toepassing maakte van het decreet grond- en pandenbeleid, met uitzondering van de bepaling van het aantal te realiseren kavels voor het bescheiden woonaanbod, waar een afronding van de vereiste 1.2 woningen een resultaat van 1 kavel oplevert. Dit maakt ook dat met een totaal van 2 kavels voor het sociale en bescheiden woningaanbod de gevraagde last een meer proportioneel karakter krijgt.

(...)

9. Er stelt zich echter een ernstig probleem inzake de toegangen tot de achterliggende percelen. Voor deze toegangen is telkens slechts 3m breedte voorzien. Deze breedte is onvoldoende en maakt deze kavels onvoldoende ontsloten voor bv. zwaar verkeer bij de bebouwing. De normale toegang voor brandweervoertuigen is ook niet gewaarborgd. De minimumbreedte voor deze doorgang is 4m. Deze breedte laat naast het oprijden nog een minimale werkzone vrij. Ook is het op deze wijze niet mogelijk om de wegenis nog degelijk af te scheiden van de naastliggende kavels met bv. een haag. Een aanpassing van de plannen in deze zin kan enkel mits het herorganiseren van de inrichting van de percelen aan de straatzijde en kan niet gezien worden als een bijkomstige zaak die nog kleine planaanpassing kan worden doorgevoerd tijdens de beroepsprocedure.

Conclusie

De aanvraag komt niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- de toegangen tot de achterliggende percelen hebben slechts een ontworpen breedte van 3m, wat niet voldoet aan de minimale vereisten voor de veiligheid (brandweer), een goede afscheiding verhindert en algemeen toegankelijkheid ondermaats maakt.

...

Na de hoorzitting van 21 december 2010 beslist de verwerende partij op 23 december 2010 om het beroep in te willigen en een verkavelingsvergunning te verlenen onder voorwaarden.

Meer bepaald wordt de verkavelingsvergunning verleend onder de volgende voorwaarden:

- de vervangende stedenbouwkundige voorschriften, zoals opgesteld door de stad [REDACTED], met wijziging aangaande de bepalingen voor het sociaal en bescheiden woonaanbod, te eerbiedigen (in bijlage);
- te voldoen aan de bepalingen van het decreet Grond en Pandenbeleid (in bijlage);
- de toegang tot het lot 6 te verbreden tot 4m en de toegangen tot de loten 4 en 5 samen te voegen tot een nieuw te vormen lot 7 met een breedte van 5m als toegang in mede-eigendom, zoals weergegeven op het aangepaste plan.

De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

6. De aanvrager komt in beroep wegens de voorwaarde die door de stad werd opgelegd aangaande het voor te bestemmen deel van de kavels voor het sociaal woningaanbod en voor het bescheiden woningaanbod, in toepassing van het decreet grond- en pandenbeleid. In de bijlage IIa bij de verkavelingsvergunning wordt gesteld dat 10% van de kavels voor het sociaal woonaanbod dienen bestemd te worden (art. 4.1.8.-normen, artikel 4.1.17-uitvoeringswijzen en 4.1.19-bijdrageregeling van het DBPB), zijnde 1 kavel van de 6. Verder zou 20% van de kavels voor het bescheiden woningaanbod dienen bestemd te worden (art. 4.2.1.-normen, 4.2.6, 4.2.7. en 4.2.8.-lasten van het DGPB), zijnde 2 kavels van de 6.

De beroeper stelt dat de bepaling van art. 4.2.1 niet uitdrukkelijk stelt dat 20% op het aantal kavels slaat, en bv. ook op de oppervlakte van de verkaveling zou kunnen slaan. Het art. 4.2.1. vermeldt inderdaad 20% van het 'woonaanbod', waarbij niet duidelijk is wat hiermee bedoeld wordt. Hier kan gesteld worden dat het aandeel in het totaal te realiseren woningen bedoeld wordt. Op 6 woningen levert 20% 1.2 woningen op. Hierbij is geen enkele bepaling opgenomen aangaande afrondingen, het artikel stelt ook dat het bescheiden woonaanbod gelijk moet zijn aan deze 20% en legt geen marges naar boven of onder vast, zodat dit problemen geeft voor elk aantal kavels of woningen die geen veelvoud van 5 is. Gezien 1.2 kavels of 1.2 woningen geen realiteitswaarde hebben kan dus enkel afgerond worden naar een geheel getal. Als er geen regel is die bepaalt dat naar boven dient worden afgerond, kan enkel naar het meest nabije geheel getal afgerond worden, zijnde 1.

(...)

Samengevat kan gesteld worden dat de stad in grote lijnen een correcte toepassing maakte van het decreet grond- en pandenbeleid, met uitzondering van de bepaling van het aantal te realiseren kavels voor het bescheiden woonaanbod, waar een afronding van de vereiste 1.2 woningen een resultaat van 1 kavel oplevert. Dit maakt ook dat met een totaal van 2 kavels voor het sociale en bescheiden woningaanbod de gevraagde last een meer proportioneel karakter krijgt.

(...)

9. Er stelt zich echter een ernstig probleem inzake de toegangen tot de achterliggende percelen. Voor deze toegangen is telkens slechts 3m breedte voorzien. Deze breedte is onvoldoende en maakt deze kavels onvoldoende ontsloten voor bv. zwaar verkeer bij de bebouwing. De normale toegang voor brandweervoertuigen is ook niet gewaarborgd. De minimumbreedte voor deze doorgang is 4m. Deze breedte laat naast het oprijden nog een minimale werkzone vrij. Ook is het op deze wijze niet mogelijk om de wegenis nog degelijk af te scheiden van de naastliggende kavels met bv. een haag. Om die reden dringt een plaanpassing zich op waarbij de toegang tot het lot [REDACTED] verbreed wordt tot 4m. De toegangen tot de loten [REDACTED] kunnen worden samengevoegd tot een lot in mede-eigendom en op deze wijze versmald tot 5m. Dit betekent dat de loten [REDACTED] aan de straat met 1m zouden opschuiven naar het oosten. Deze opvatting kan als voorwaarde aan de vergunning verbonden worden.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- de aanvraag is in overeenstemming met de planologische bestemmingsbepalingen voor de plaats, zoals vervat in het gewestplan en het BPA;
- de opvatting van de verkaveling is een hernaam van een eerdere verkaveling, met een uitbreiding hiervan, waarbij de ordening overeenstemt met wat in de omgeving voorkomt;
- mits vervangende stedenbouwkundige voorschriften en een aanpassing van de breedte van de toegangen, voldoet de aanvraag aan de vereisten van een goede ruimtelijke ordening.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig werd ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen met betrekking tot de tijdigheid.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij werpt een exceptie op en stelt dat de verzoekende partij niet over de vereiste procesbevoegdheid – hoedanigheid – beschikt om op ontvankelijke wijze een beroep in te stellen. De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar zou immers als dusdanig, als ambtenaar van een agentschap zonder rechtspersoonlijkheid, niet in rechte kunnen optreden als verzoekende partij. Enkel het Vlaamse Gewest, zoals vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, middels delegatie mogelijk in de persoon van de bevoegde minister, zou over de hiertoe vereiste hoedanigheid beschikken.

De verwerende partij stelt zich verder de vraag hoe ruim het belang van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar dient omschreven te worden. De verwerende partij stelt dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar zonder meer, telkens wanneer zijn initieel standpunt

niet gevolgd wordt, beroep aantekent bij de Raad, zonder dat hij hierbij zou moeten aantonen welk belang hij namens het Agentschap RO absoluut dient te beschermen.

2.

De verzoekende partij stelt dat het geen betoog behoeft dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar de hoedanigheid bezit om in rechte op te treden, nu artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 5° VCRO uitdrukkelijk voorschrijft dat hij tot de partijen behoort die als belanghebbende beroep mag instellen bij de Raad.

De verzoekende partij stelt verder dat de VCRO geen voorwaarde en/of beperking stelt aan de beroepen ingesteld door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, dit in tegenstelling tot de beroepen ingesteld door andere rechtspersonen of verenigingen die wel een (on)rechtstreeks hinder of nadeel dienen aan te tonen.

De verzoekende partij verwijst tenslotte naar een arrest van de Raad van 10 maart 2011 die de discussie omtrent haar belang en procesbevoegdheid definitief zou beslechten.

Beoordeling door de Raad

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar is rechts- en handelingsbekwaam en dus titularis van bepaalde bevoegdheden en verplichtingen. In artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 5° VCRO, in de versie vóór de wijziging bij decreet van 18 november 2011 tot wijziging van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en van de VCRO inzake de beroepsmogelijkheden, wordt de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar ad nominatim vermeld, hetgeen betekent dat hij van rechtswege als belanghebbende en dus als procesbekwaam wordt beschouwd.

Door in de VCRO te bepalen dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar het beroep bij de Raad aanhangig kan maken, heeft de decreetgever hem niet alleen van rechtswege belanghebbende en procesbekwaam gemaakt, maar tevens de procesbevoegdheid gegeven om in die hoedanigheid zelf voor de Raad een beroep in te stellen.

De exceptie wordt verworpen.

C. Schending van artikel 4.8.16, §5 VCRO

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij stelt dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, gelijktijdig met het indienen van het verzoekschrift, een afschrift van het verzoekschrift heeft betekend aan de provincie Vlaams-Brabant en aan de begunstigde van de vergunning en dit overeenkomstig artikel 4.8.16, §5 VCRO.

2.

De verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota dat gelijktijdig met de beveiligde zending naar de Raad, afschriften van het verzoekschrift aan respectievelijk de aanvrager en de verwerende partij werden verzonden.

Beoordeling door de Raad

De exceptie mist vooreerst feitelijke grondslag. Uit de stukken van het dossier, in het bijzonder stuk 4 van het dossier van de verzoekende partij, blijkt dat gelijktijdig (op 22 februari 2011) een kopie van het verzoekschrift werd betekend aan de verwerende partij en aan de aanvrager van de vergunning.

De exceptie faalt daarenboven in rechte. De Raad is van oordeel dat uit de tekst van artikel 4.8.16, §5 VCRO zelf blijkt dat de kennisgeving van het verzoekschrift en de bijgevoegde stukken aan de verwerende partij en aan de begunstigde van de stedenbouwkundige vergunning door de verzoekende partijen een louter informatieve waarde, heeft zodat een schending van artikel 4.8.16, §5 VCRO niet kan leiden tot de onontvankelijkheid van de vordering.

De exceptie wordt verworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Enig middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de volgende schendingen in: schending van artikel 4.2.1 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende grond- en pandenbeleid (hierna: grond- en pandendecreet) en schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing de verplichting oplegt om slechts 1 kavel voor te behouden voor bescheiden woonaanbod binnen de verkaveling, terwijl er overeenkomstig de decretale voorschriften minstens 1,2 kavels voor bescheiden woonaanbod voorbehouden dienen te worden.

De verzoekende partij licht toe dat volgens artikel 4.2.1 van het grond- en pandendecreet, dat onbetwistbaar van toepassing is op deze aanvraag, een bescheiden woonaanbod moet worden verwezenlijkt dat gelijk is aan 20%, verminderd met het op grond van het bij of krachtens het gemeentelijk reglement Sociaal Wonen opgelegde percentage inzake de verwezenlijking van een sociaal woonaanbod.

De verzoekende partij bekritiseert de zienswijze van de verwerende partij dat wanneer het percentage van 20% wordt toegepast, men het recht heeft om het bekomen resultaat naar beneden af te ronden. Zo herleidt de bestreden beslissing de verplichting om binnen de verkaveling 1,2 kavels te voorzien voor bescheiden woonaanbod tot slechts 1 kavel. Dit is volgens de verzoekende partij in strijd met de wil van de decreetgever. Zij stelt dat wanneer blijkt dat 1,2 kavels dienen voorbehouden te worden voor bescheiden woonaanbod, men enkel aan deze norm kan voldoen door 2 kavels voor bescheiden woonaanbod voor te behouden.

De verzoekende partij stelt in dit verband dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven in haar weigeringsbeslissing van 20 augustus 2010 wel degelijk een correcte invulling heeft gegeven aan de decretale voorschriften.

De verzoekende partij stelt tenslotte dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is daar een verkeerde invulling wordt gegeven van de decretale voorschriften.

2.

De verwerende partij antwoordt dat noch in het decreet, noch in een uitvoeringsbesluit en evenmin in de Omzendbrief RW 2010/01 betreffende de activering van gronden en panden, maatregelen betreffende het betaalbaar wonen en het wonen in eigen streek in het decreet van 27 maart 2009 betreffende het grond- en pandenbeleid, een oplossing wordt aangereikt voor het voorliggende berekeningsprobleem.

Het is volgens de verwerende partij aldus niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te stellen dat als de berekening 1,2 kavels voorziet er slechts 1 te realiseren kavel voor bescheiden woonaanbod wordt opgelegd, in plaats van zonder meer 2 kavels op te leggen.

In dat laatste geval zou de vergunningverlenende overheid immers een last opleggen waarvoor geen decretale grondslag bestaat. Er kunnen immers enkel 1,2 kavels verplicht worden opgelegd, maar geen 2.

De wetgever heeft in deze nagelaten om een duidelijke regeling vast te stellen. Bij gebrek aan duidelijke regeling dienen de rechten van de rechtsonderhorigen maximaal gerespecteerd te worden. Onduidelijkheid of twijfel over de omvang van de plichten kan uiteraard enkel in het voordeel van de rechtsonderhorigen spelen.

De verwerende partij stelt verder dat zij in het bestreden besluit wel degelijk heeft gemotiveerd om welke reden er slechts één kavel voor bescheiden woonaanbod dient te worden voorbehouden, en zij citeert uit de bestreden beslissing.

3.

De tussenkomende partij stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht overweegt:

- dat artikel 4.2.1 van het grond- en pandendecreet 20% van het 'woonaanbod' vermeldt, waarbij het niet duidelijk is wat hiermee bedoeld wordt;
- dat gesteld kan worden dat hiermee het aantal totaal te realiseren woningen bedoeld wordt, zodat in casu 20% van de 6 in totaal te realiseren woningen een resultaat oplevert van 1,2 woningen;
- dat 1,2 kavels of 1,2 woningen geen realiteitswaarde heeft;
- dat geen enkele bepaling inzake afrondingen of marges naar onder of naar boven opgenomen is, zodat dit problemen geeft voor elk aantal kavels of woningen dat geen veelvoud van 5 is;
- dat nu er geen regel bestaat die bepaalt dat naar boven dient afgerond te worden, enkel naar het meest nabije geheel getal afgerond kan worden, zijnde 1.

De tussenkomende partij stelt dat artikel 4.2.1, tweede lid, 2° van het grond- en pandendecreet niet uitdrukkelijk vaststelt dat 20% slaat op het aantal kavels. De decretale bepaling is volgens haar onduidelijk en kan niet in het nadeel van de verkavelaar worden uitgelegd.

De tussenkomende partij stelt dat geen enkele decretale bepaling, noch de voorbereidende werken, noch de door de verzoekende partij aangehaalde Omzendbrief RW/2010/01, een andere conclusie toelaat.

De sociale lasten maken een beperking uit van het recht op eigendom zoals gewaarborgd door artikel 16 van de Grondwet en door artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM. Eigendomsbeperkingen dienen een wettelijke basis met voldoende rechtskwaliteit te hebben: de norm moet voldoende toegankelijk zijn voor de rechtsonderhorigen, die de gevolgen ervan moeten kunnen inschatten en dit in overeenstemming met de beginselen van de rechtstaat.

Beperkingen op het recht van eigendom dienen bijgevolg restrictief te worden geïnterpreteerd, en niet op uitbreidende wijze, zoals de verzoekende partij voorhoudt.

De tussenkomende partij stelt verder dat er een behoorlijk evenwicht dient te zijn tussen de eigendomsbeperkende maatregelen en de bescherming van de fundamentele rechten van individuen.

De tussenkomende partij merkt nog op dat de sociale lasten inzake het sociaal woonaanbod en inzake het bescheiden woonaanbod gecumuleerd worden. Hierbij was het de bedoeling om de last van het bescheiden woonaanbod ook effectief bescheiden te houden. Indien de decretale percentages voor het sociaal en bescheiden woonaanbod op extensieve wijze gecumuleerd worden, zoals de verzoekende partij voorstelt, dan leidt dit tot een disproportionele last die niet redelijk te verantwoorden is.

De tussenkomende partij stelt verder dat het niet duidelijk is hoe de norm precies moet worden begrepen. Zonder expliciete tekst kan volgens haar niet op evidente wijze worden besloten dat de norm betrekking heeft op de (volledige) kavels en bijvoorbeeld niet op de oppervlakte van de verkaveling.

De redenering van de verzoekende partij zou er op neerkomen dat van een verkaveling van 6 loten, 3 kavels in aanmerking worden genomen voor de verwezenlijking van het sociaal en het bescheiden woonaanbod. Dit is de helft van het aantal loten, of de helft van de verkaveling.

De berekening van de norm in kavels leidt volgens de tussenkomende partij tot wiskundige dubbelzinnigheden en onjuiste conclusies. Tien procent van de kavels voor sociaal woonaanbod betekent in dit geval 0,6 kavel. Twintig procent van de kavels voor bescheiden woonaanbod betekent in dit geval 1,2 kavel. In de maximalistische redenering van een som van de normen voor sociaal en bescheiden woonaanbod, welke de tussenkomende partij verwerpt, betekent de toepassing van de normen 1,8 kavel, en niet 3 kavels. Indien men anders redeneert is er een manifeste benadeling van verkavelingen met een klein aantal loten ten opzichte van verkavelingen met een groot aantal loten.

De bestreden beslissing stelt volgens de tussenkomende partij bijgevolg terecht dat de afronding van 1,2 kavels voor het bescheiden woonaanbod dient afgerond te worden naar het meest nabije geheel getal, zijnde 1, waardoor met een totaal van 2 kavels voor het sociaal en bescheiden woonaanbod de gevraagde last een meer proportioneel karakter krijgt.

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog dat de redenering van de verwerende en de tussenkomende partij niet opgaat.

Zolang de gemeente de opgelegde percentages bescheiden woonaanbod niet heeft bereikt, kan er geen afwijking in min worden toegestaan. Uit de bepalingen van het grond- en pandendecreet en de toelichting in de Omzendbrief RW/2010/01 kan men afleiden dat een vermindering van het percentage slechts mogelijk is in de hypothese dat het bindend sociaal objectief gerealiseerd is.

Hoewel er geen concrete berekeningswijze is uitgewerkt, blijkt op ondubbelzinnige wijze uit het decreet dat alles in werking wordt gesteld om de verwezenlijking van dit streefdoel te garanderen.

Het sociaal en bescheiden woonaanbod is een imperatief van het grond- en pandendecreet. De nagestreefde objectieven moeten bijgevolg restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen

logischerwijze niet tot gevolg hebben dat men op willekeurige wijze het opgelegde percentage naar beneden afrondt.

Gelet op het bindend sociaal objectief en het gebrek aan een gemeentelijke verordening dient de verplichting ten laste van de verwerende partij dan ook als bindend en zodoende beperkend te worden geïnterpreteerd. De gehanteerde berekeningswijze die er toe leidt 1,2 kavels af te ronden tot 1 kavel voor de kwestieuze aanvraag, druist volgens de verzoekende partij in tegen de doelstellingen van het decreet.

5.

Op de openbare zitting van 1 maart 2016 heeft de voorzitter ambtshalve de vraag gesteld of de verzoekende partij nog wel belang heeft bij het enige middel inzake de opgelegde last van het bescheiden woonaanbod, nu het grond- en pandendecreet in de huidige versie wél uitdrukkelijk voorziet in een afrondingsregel op grond waarvan moet worden afgerond naar het dichtstbijzijnde natuurlijke getal.

Aan de partijen werd de mogelijkheid gegeven om schriftelijk standpunt in te nemen met betrekking tot de ambtshalve opgeworpen exceptie van ontstentenis van belang bij het middel.

De verzoekende partij laat met een e-mail van 11 maart 2016 aan de Raad weten dat zij inderdaad geen belang meer heeft bij het middel betreffende de opgelegde last inzake het bescheiden woonaanbod. Zij stelt daarbij het volgende:

“De last (1 kavel, afronding naar het dichtstbijzijnde geheel getal en dus naar beneden) zoals opgelegd door de Bestendige Deputatie is bijgevolg correct.”

De tussenkomen partij stelt in een e-mail van 17 maart 2016 dat zij noteert dat de verzoekende partij zelf stelt geen belang meer te hebben bij het enig middel. In zoverre één en ander niet kan worden aanzien als een stilzwijgende afstand van het beroep, moet dit minstens als ongegrond worden verworpen volgens de tussenkomen partij.

De verwerende partij heeft geen bijkomende toelichting ingediend maar heeft wel met een e-mail van 22 maart 2016 aan de Raad laten weten dat zij akkoord gaat met de schriftelijke verschijning.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij voert in essentie aan dat er overeenkomstig de decretale normen van artikel 4.2.1 van het grond- en pandendecreet 1,2 kavels dienen voorbehouden te worden voor bescheiden woonaanbod binnen de verkaveling, en dat de bestreden beslissing ten onrechte oplegt om slechts 1 kavel voor te behouden voor bescheiden woonaanbod.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ten onrechte naar beneden heeft afgerond, en dat er enkel voldaan wordt aan artikel 4.2.1 van het grond- en pandendecreet door het verwezenlijken van 2 kavels voor bescheiden woonaanbod.

2.

Het geschonden geachte artikel 4.2.1 van het decreet grond- en pandenbeleid, zoals dat gold op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“ ...

De bepalingen van deze afdeling zijn van toepassing op :

1° verkavelingen van ten minste tien loten bestemd voor woningbouw, of met een grondoppervlakte groter dan een halve hectare, ongeacht het aantal loten;

2° groepswoningbouwprojecten waarbij ten minste tien woongelegenheden ontwikkeld worden;

3° de bouw of de herbouw van appartementsgebouwen waarbij ten minste vijftig appartementen gecreëerd worden;

4° verkavelingen, groepswoningbouwprojecten en projecten voor de bouw of de herbouw van appartementsgebouwen die niet voldoen aan de voorwaarden, vermeld in 1°, 2° of 3°, en waarvoor een verkavelingsvergunning of een stedenbouwkundige vergunning wordt aangevraagd door een verkavelaar of een bouwheer wiens project aansluit op andere, door dezelfde verkavelaar of bouwheer te ontwikkelen gronden, die samen met de gronden waarop de aanvraag betrekking heeft, een oppervlakte van meer dan een halve hectare beslaan.

In elk van de verkavelingsprojecten en bouwprojecten, vermeld in het eerste lid, wordt een bescheiden woonaanbod verwezenlijkt dat gelijk is aan :

1° voor wat betreft gronden die eigendom zijn van Vlaamse besturen of Vlaamse semipublieke rechtspersonen : veertig procent;

2° voor wat betreft gronden die eigendom zijn van overige natuurlijke of rechtspersonen : twintig procent.

Vanaf de bekendmaking van een gemeentelijk bericht waaruit blijkt dat het bindend sociaal objectief, vermeld in artikel 4.1.2, verwezenlijkt is, kan de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening Bescheiden Wonen, vermeld in artikel 4.2.2, afzien van het opleggen van een percentage bescheiden woonaanbod, of een percentage bescheiden woonaanbod hanteren dat lager is dan de normering, vermeld in het tweede lid. Voormelde bekendmaking geschiedt op de wijze, vermeld in artikel 186 van het Gemeentedecreet van 15 juli 2005.

...”

Overeenkomstig artikel 4.2.5, §1 van het grond- en pandendecreet wordt, indien een verkavelingsproject onderworpen is aan de normen bepaald krachtens hoofdstuk I, aan de verkavelingsvergunning van rechtswege een last verbonden in de zin van artikel 4.2.20 VCRO. Deze last verplicht de verkavelaar ertoe om handelingen te stellen opdat een bescheiden woonaanbod zou worden verwezenlijkt dat in lijn is met het op het verkavelingsproject toepasselijke percentage.

De Raad merkt op dat in het artikel 4.2.5 van het grond- en pandendecreet, zoals dat gold op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, geen afrondingsregels waren opgenomen die een oplossing kunnen bieden voor de moeilijkheden die kunnen rijzen bij de concrete toepassing van de decretale norm van artikel 4.2.1 van het grond- en pandendecreet. Dit was duidelijk een lacune in de destijds bestaande regelgeving.

De huidige versie van artikel 4.2.5 van het grond- en pandendecreet, zoals gewijzigd bij decreet van 23 december 2011 en bij decreet van 4 april 2014, bevat wél een afrondingsregel. Artikel 4.2.5, §2 van het grond- en pandendecreet luidt thans als volgt:

“
...

§2. Met behoud van de toepassing van het derde lid rondt het vergunningverlenende bestuursorgaan de met toepassing van hoofdstuk I verkregen getallen af naar het dichtstbijzijnde natuurlijk getal.

”
...

De Raad merkt op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest met nr. 145/2013 van 7 november 2013 de regeling betreffende de sociale lasten heeft vernietigd. De hier aan de orde zijnde bepalingen die betrekking hebben op de verwezenlijking van een bescheiden woonaanbod, werden daarentegen niet vernietigd.

3.

Het wordt door de partijen niet betwist dat de aanvraag onder het toepassingsgebied van artikel 4.2.1, eerste lid, 1° van het grond- en pandendecreet valt, nu het gaat om een verkaveling van weliswaar maar 6 loten maar met een grondoppervlakte groter dan een halve hectare.

Volgens artikel 4.2.1, tweede lid, 2° van het grond- en pandendecreet dient er een bescheiden woonaanbod verwezenlijkt te worden dat gelijk is aan 20% van het totaal aantal kavels begrepen in de aanvraag, hetgeen dus overeenkomt met 1,2 kavel.

De verwerende partij heeft aan de bestreden verkavelingsvergunning een last verbonden die overeenkomt met de realisatie van 1 kavel voor bescheiden woonaanbod. De verwerende partij heeft daarbij geoordeeld dat, aangezien 1,2 kavels geen realiteitswaarde heeft, er enkel kan worden afgerond naar een geheel getal. De verwerende partij heeft daarbij geoordeeld dat, als er geen regel is die bepaalt dat naar boven dient te worden afgerond, “enkel naar het meest nabije geheel getal afgerond (kan) worden, zijnde 1”.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de verwerende partij, door het met toepassing van hoofdstuk I verkregen getal af te ronden naar het dichtstbijzijnde natuurlijke getal, heeft gehandeld exact zoals thans door artikel 4.2.5, §2 van het grond- en pandendecreet wordt voorgeschreven.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het middel waarin zij in essentie aanvoert dat de verwerende partij, in strijd met het bepaalde in artikel 4.2.1 van het grond- en pandendecreet en zonder dat hiervoor een decretale rechtsgrond bestond, heeft afgerond naar het dichtstbijzijnde geheel getal. Ingeval de Raad de bestreden beslissing zou vernietigen, zou de verwerende partij in heroverweging immers verplicht zijn om het met toepassing van hoofdstuk I verkregen getal (*in casu* 1,2) opnieuw af te ronden naar het dichtstbijzijnde geheel getal (zijnde 1). Artikel 4.2.5, §2 van het grond- en pandendecreet verleent op dit punt geen appreciatiebevoegdheid aan de vergunningverlenende overheid.

De Raad neemt er akte van dat de verzoekende partij zelf erkent dat zij geen belang meer heeft bij het enig middel betreffende de opgelegde last inzake het bescheiden woonaanbod.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij geen enkel voordeel kan halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing op grond van het ingeroepen middel. Het middel is onontvankelijk bij gebrek aan belang bij het middel.

B. Ambtshalve middel

De voorzitter gaf op de openbare zitting van 16 september 2014 de partijen de mogelijkheid om een standpunt in te nemen in verband met de sociale last zoals opgelegd in de bestreden beslissing, die onwettig zou zijn naar aanleiding van de arresten van het Grondwettelijk Hof van 7 november 2013.

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij stelt in haar toelichtende nota in de eerste plaats dat het feit dat de sociale last onwettig zou zijn, geen impact heeft op de wettigheid van de stedenbouwkundige vergunning.

De sociale last is een last in de zin van artikel 4.2.20, §1 VCRO, en maakt als dusdanig geen onderdeel uit van de stedenbouwkundige vergunning, maar wordt bijkomend opgelegd aan de vergunning.

De sociale last werd door het Grondwettelijk Hof vernietigd tot een onbestaande rechtshandeling met enkel een formeel bestaan en geen materiële rechtskracht.

De stedenbouwkundige vergunning blijft dan ook rechtsgeldig als de sociale last nietig wordt verklaard. De sociale last is gebaseerd op de vernietigde bepaling, maar de stedenbouwkundige vergunning zelf niet.

Er kan volgens de verwerende partij dus worden aangenomen dat de last per definitie afsplitsbaar is van de vergunning zonder aan de vergunning zelf te raken.

Ten tweede merkt de verwerende partij op dat als de tussenkomende partij nu vooralsnog de vernietiging wenst te vragen aan de Raad, zij dat voor het onderdeel 'sociale last' had moeten doen middels een annulatieberoep via de procedure van artikel 18 van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof. De tussenkomende partij heeft evenwel van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt en de in dit artikel voorziene verjaringstermijn is intussen verstreken.

2.

De tussenkomende partij volgt de redenering van de verwerende partij dat de sociale last afsplitsbaar is van de vergunning, zodat de nietigverklaring van de sociale last geen invloed kan hebben op de wettigheid van de stedenbouwkundige vergunning zelf.

De tussenkomende partij is anderzijds wel van oordeel dat zij niet overeenkomstig artikel 18 van de Bijzondere Wet op het Grondwettelijk Hof een nieuw beroep had moeten instellen tegen de sociale last vóór 10 augustus 2014, om de eenvoudige reden dat op dat moment reeds een procedure hangende was voor de Raad met betrekking tot de bestreden beslissing in haar geheel.

De tussenkomende partij vraagt de Raad daarom om de vernietiging van de sociale last uit te spreken.

3.

De verzoekende partij heeft geen bijkomende nota ingediend met betrekking tot de onwettigheid van de sociale last.

Beoordeling door de Raad

1.

Uit het dossier blijkt dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 4.1.8 van het grond- en pandendecreet een last van een sociaal woonaanbod van 10% van het aantal te verwezenlijken kavels heeft gekoppeld, zijnde 1 kavel van de 6. De verwerende partij stemt in met de uitvoering van de sociale last conform artikel 4.1.19 van het grond- en pandendecreet door middel van een storting van een sociale bijdrage aan de gemeente waarbinnen het verkavelingsproject wordt ontwikkeld.

De Raad stelt vast dat het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. 145/2013 van 7 november 2013 de regeling van de sociale lasten tot verwezenlijking van een sociaal woonaanbod heeft vernietigd. Het Grondwettelijk Hof heeft in voornoemd arrest geoordeeld dat een aantal fiscale stimulansen en subsidiemechanismen, staatssteun uitmaken die aangemeld dienden te worden bij de Europese Commissie. Aangezien die steunmaatregelen niet tijdig zijn aangemeld, dienden zij te worden vernietigd. De vernietiging van die maatregelen die beogen de sociale last te compenseren, leidt er volgens het Grondwettelijk Hof toe dat de private actoren de sociale last dienen te dragen zonder enige vorm van compensatie. Dergelijke zware last is volgens het Hof niet evenredig met de doelstelling van verwezenlijking van een sociaal woonaanbod.

Het Hof vernietigde bij voornoemd arrest van 7 november 2013 hoofdstuk 3 (Sociale lasten) van titel 1 (Verwezenlijking van een sociaal woonaanbod) van boek 4 (Maatregelen betreffende betaalbaar wonen) van het grond- en pandendecreet. Het Hof is daarbij niet ingegaan op het verzoek van de Vlaamse Regering om de rechtsgevolgen die de vernietigde bepalingen in het verleden hebben gehad te handhaven, zodat de vernietigde bepalingen geacht worden nooit te hebben bestaan.

Het Grondwettelijk Hof heeft bij beschikking van 18 december 2013 de vernietiging uitgebreid tot een aantal andere bepalingen uit het grond- en pandendecreet en de VCRO die onlosmakelijk verbonden zijn met de reeds vernietigde bepalingen. Volgens de aanvullende motivering in de nieuwe overweging B.10.2 dient immers te worden vermeden dat de vernietigde sociale last alsnog, rechtstreeks of onrechtstreeks, op grond van andere bepalingen zou kunnen worden opgelegd. Het Grondwettelijk Hof breidt de vernietiging uit tot onderafdeling 1 (Gewestelijke en gemeentelijke normen) van afdeling 2 (Per bouw- of verkavelingsproject) van hoofdstuk 2 (Normen) van titel 1 (Verwezenlijking van een sociaal woonaanbod) van boek 4 (Maatregelen betreffende betaalbaar wonen). Tevens wordt in artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 3° VCRO, volgens hetwelk een vergunning dient te worden geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met normen en percentages betreffende de verwezenlijking van een sociaal of bescheiden woonaanbod, de woorden “sociaal of” vernietigd.

De bepalingen die betrekking hebben op de verwezenlijking van een bescheiden woonaanbod werden daarentegen niet vernietigd, aangezien tegen titel 2 (Verwezenlijking van een bescheiden woonaanbod) van boek 4 van het grond- en pandendecreet geen middelen werden ontwikkeld (nieuwe overweging B10.3).

2.

Ingevolge de vernietiging van de regeling in het grond- en pandendecreet van de sociale lasten is de rechtsgrond waarop de verwerende partij zich steunt om een sociale last te verbinden aan de bestreden verkavelingsvergunning verdwenen, waardoor de rechtsgeldigheid van de opgelegde sociale last wordt aangetast.

Volgens artikel 4.8.3, §2 VCRO kan de Raad ambtshalve middelen inroepen die niet in het verzoekschrift zijn opgenomen, voor zover deze middelen de openbare orde betreffen. De partijen moeten dan wel de mogelijkheid krijgen om tegenspraak te voeren over het ambtshalve middel, hetgeen in deze is gebeurd.

De vernietiging door het Grondwettelijk Hof van de bepalingen met betrekking tot de sociale last raken aan de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid om aan een verleende vergunning een sociale last te verbinden. Ingevolge de vernietiging van de bepalingen uit het grond- en pandendecreet met betrekking tot de sociale last verliest de vergunningverlenende overheid de bevoegdheid om een sociale last te verbinden aan een vergunning. Deze onbevoegdheid moet ambtshalve worden vastgesteld.

De omstandigheid dat de tussenkomenende partij na de vernietiging door het Grondwettelijk Hof geen toepassing heeft gemaakt van de mogelijkheid om binnen een termijn van 6 maanden na publicatie van het arrest in het Belgisch Staatsblad een annulatieberoep in te stellen tegen de sociale last op grond van artikel 18 van de Bijzondere Wet op het Grondwettelijk Hof, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid van de Raad om ambtshalve de onbevoegdheid tot het opleggen van een sociale last vast te stellen.

3.

De Raad kan verder het standpunt van de verwerende en de tussenkomenende partij dat de sociale last afsplitsbaar is van de verleende verkavelingsvergunning bijtreden.

Volgens artikel 4.1.16, §1, tweede lid van het grond- en pandendecreet is een sociale last een last in de zin van artikel 4.2.20 VCRO. Volgens deze bepaling kunnen aan een stedenbouwkundige of verkavelingsvergunning steeds lasten worden verbonden. De lasten vinden hun oorsprong in het voordeel dat de begunstigde van de vergunning uit die vergunning haalt, en in de bijkomende taken die de overheid door de uitvoering van de vergunning op zich dient te nemen.

Aangezien de sociale last te beschouwen is als een last in de zin van artikel 4.1.20 VCRO, gelden voor de sociale lasten de algemene principes die gelden voor een “gewone” last bij een vergunning. Een last maakt volgens de memorie van toelichting bij het aanpassingsdecreet Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 geen deel uit van de vergunning (Memorie van Toelichting, *Parl. St.* VI. Parl. 2008-09, nr. 2011/1, 119, nr. 383 en 118, nr. 379). Een last kan bijgevolg juridisch afgesplitst worden van de vergunning zonder aan de vergunning zelf te raken. Aangezien een last een van de vergunning afsplitsbare beslissing is, kan de Raad – in dit geval ambtshalve – overgaan tot de partiële vernietiging die beperkt is tot de sociale last die verbonden is aan de bestreden beslissing.

Het ambtshalve middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk en deels gegrond.
3. De Raad vernietigt de sociale last die is verbonden aan de beslissing van de verwerende partij van 23 december 2010, waarbij aan de tussenkomende partij de verkavelingsvergunning wordt verleend voor het verkavelen van een perceel grond gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED].
4. De Raad verwerpt het beroep voor het overige.
5. Er zijn geen kosten, gelet op de vrijstelling voor de betaling van het rolrecht, verleend aan de verzoekende partij op grond van artikel 9, §3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 29 mei 2009 tot regeling van sommige aspecten van de organisatie en werking van de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 19 april 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vijfde kamer, samengesteld uit:

Pieter Jan VERVOORT, voorzitter van de vijfde kamer,

met bijstand van

Thibault PARENT toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vijfde kamer,

Thibault PARENT

Pieter Jan VERVOORT